

Sygn. akt V KK 307/14

POSTANOWIENIE

Dnia 21 stycznia 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 21 stycznia 2015 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **D. J.**

skazanego z art. 279 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w O.

z dnia 20 maja 2014 r.,

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 24 września 2013 r.,

p o s t a n a w i a:

1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;

**2) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. Z. Kancelaria
Adwokacka - kwotę 442,80 zł (słownie: czterysta czterdzieści dwa
złote i 80/100), w tym 23% VAT, tytułem zwrotu kosztów
nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie i wniesienie
kasacji;**

**3) zwolnić skazanego od kosztów sądowych postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 24 września 2013 r. D. J. został uznany winnym czynów z art. 279 § 1 k.k., art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 288 k.k. z

zw. z art. 11 § 2 k.k., art. 278 § 1 k.k., art. 278 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 64 § 2 k.k., art. 278 § 1 i §5 k.k. w zw. z art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 276k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za które wymierzono mu karę łączną 4 lat pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany wyrokiem Sądu Okręgowego w O. z dnia 20 maja 2014 r.

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wniósł obrońca skazanego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu rażące naruszenie prawa, mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, tj.:

I. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego, a to art. 5 § 2 k.p.k. poprzez zaabsorbowanie do prawomocnego wyroku rozstrzygnięcia dokonanego przez Sąd I instancji, dotyczącego rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości co do wewnętrznej sprzeczności zeznań świadka A. S. i świadka W. K., braku naocznych świadków, czy w oznaczonym czasie i miejscu skazany dopuścił się popełnienia czynu opisanego w punkcie IV uzasadnienia wyroku - na niekorzyść skazanego,

II. rażącą obrazę przepisów prawa procesowego mających wpływ na treść orzeczenia, a to art. 7 k.p.k. i art 410 k.p.k. poprzez zaakceptowanie w toku kontroli instancyjnej naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów, polegającej na w przyjęciu niewłaściwej oceny materiału dowodowego sprawy i ukształtowaniu przekonania na podstawie wybranych, a nie wszystkich dowodów, ocenianych dowolnie, a nie swobodnie z naruszeniem zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, wyrażającą się w przyjęciu przez Sąd II instancji, iż skazany swoim zachowaniem wyczerpał znamiona zarzucanego mu czynu,

III. rażącą obrazę przepisów prawa materialnego, mająca istotny wpływ na treść orzeczenia, a to art. 53 §1 i 2 k.k. polegającą na zaakceptowaniu rozważań dokonanych przez Sąd I instancji, poprzez pominięcie przy wymiarze kary okoliczności łagodzących, zaakceptowaniu przyjętej przez Sąd I instancji oceny skazanego w oparciu o wybiórcze elementy sporządzonych przez biegłych lekarzy psychiatrów opinii, a także na przyjęciu, iż tylko kara 4 lat pozbawienia wolności spełni swoje cele zapobiegawcze i wychowawcze względem skazanego, podczas gdy, zdaniem skarżącego, cele zapobiegawcze i wychowawcze względem

skazanego może spełnić kara pozbawienia wolności w niższym wymiarze przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie wyroku Sądu Okręgowego w O. z dnia 20 maja 2014 roku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu Rejonowego z O. z dnia 24 września 2013 r. w pkt. II, IV, XXXV części wstępnej wyroku i części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze łącznej oraz przekazanie w tym zakresie sprawy D. J. do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej wniósł o oddalenie kasacji, jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja pełnomocnika oskarżyciela prywatnego jest bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie art 535 § 3 k.p.k.

Zanim omówiona zostanie sama kasacja podkreślić wypada, że kasacja jest nadzwyczajnym środkiem odwoławczym, przesłanki wniesienia którego są dużo bardziej restrykcyjnie ukształtowane, niż ma to miejsce w przypadku apelacji. Zgodnie bowiem z przepisem art. 523 § 1 k.p.k. kasacja może być wniesiona tylko z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. lub innego rażącego naruszenia prawa, jeżeli mogło ono mieć istotny wpływ na treść orzeczenia. O rażącym naruszeniu prawa w znaczeniu tego przepisu można mówić tylko w odniesieniu do jego bardzo poważnego naruszenia, zbliżonego w swojej randze do bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Skarżący w kasacji przytacza obszernie fragmenty uzasadnienia wyroku sądu I instancji oraz depozycji świadków prezentując własną, i co oczywiste odmienną ich ocenę.

W perspektywie konstruowania w niniejszej sprawie zarzutów kasacyjnych przez skarżącego podnieść należy inną, dla postępowania przez Sądem Najwyższym kluczową kwestię – tak sformułowane zarzuty kasacyjne stanowią zawaalowaną próbę uczynienia z postępowania kasacyjnego trzeciej merytorycznej instancji kontroli orzeczenia. Nie jest rolą Sądu Najwyższego czynienie własnych ustaleń faktycznych w przekazywanych mu do rozpoznania sprawach, do czego najwyraźniej dążą skarżący w taki, a nie inny sposób formułując złożone przez siebie nadzwyczajne środki odwoławcze. Pamiętać należy, a zwłaszcza na uwadze

powinien mieć to profesjonalny pełnomocnik będący adwokatem, że celem postępowania kasacyjnego nie jest ani powielająca kontrolę apelacyjną ocena rozumowania sądu *meriti*, ani kontrola przeprowadzonych w sprawie ustaleń faktycznych (tak m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 grudnia 2012 r. V K.K. 125/12, *LEX nr 1277781*).

Natomiast zgodnie z ugruntowaną linią orzecniczą Sądu Najwyższego, ogólne deklaracje zawarte w art. 2 k.p.k. lub art. 4 k.p.k., których realizację stanowią dopiero konkretne normy procesowe regulujące kształt poszczególnych instytucji, uprawnień stron i obowiązków organów, nie mogą stanowić wyłącznej podstawy zarzutów kasacyjnych (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2012 r. V KK 106/12, *LEX nr 1231645*). Natomiast, gdy chodzi o zarzut naruszenia art. 7 k.p.k. należy przypomnieć, że zarzut ten podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co, jak wskazano powyżej - w niniejszej sprawie nie miało miejsca (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2013 r., V KK 34/13 *LEX nr 1331396*). Zgodnie zaś z utrwalonym orzecnictwem stosowanie art. 5 § 2 k.p.k. może mieć miejsce jedynie, gdy w danym zakresie istnieją wątpliwości, które nie dają się usunąć, mimo wykorzystania wszelkich dostępnych źródeł i środków dowodowych. O naruszeniu tego przepisu można zatem mówić dopiero wówczas, gdy mimo przeprowadzenia postępowania dowodowego zgodnie z regułami, o których mowa w art. 7 k.p.k. wątpliwości te nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego. Należy jednak z całą stanowczością stwierdzić, że w toku rozumowania sądów I i II instancji brak jest śladu powzięcia przez nie jakichkolwiek wątpliwości, co do sprawstwa P. S. Gdy bowiem ustalenia faktyczne zależą od dania wiary jednej lub drugiej grupie dowodów, nie można mówić o naruszeniu art. 5 § 2 k.p.k., gdyż jedną z podstawowych uprawnień procesowych sądu orzekającego jest swobodna ocena dowodów. Każdą niejasność w dziedzinie ustaleń faktycznych (m.in. kilka wersji wydarzeń) należy w pierwszym rzędzie redukować wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zebranego w sprawie. Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje przebiegu zdarzenia objętego aktem oskarżenia, to nie jest to jeszcze

jednoznaczne z zaistnieniem niedających się usunąć wątpliwości w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. (por. m.in. postanowienie SN z dnia 10 stycznia 2013 r. IV KK 333/12 LEX nr 1277776).

Gdy zaś chodzi o zarzut naruszenia prawa materialnego, tj. art. 53 § 1 i 2 k.k. nie można zgodzić się ze skarżącym. Uważna lektura samego zarzutu i jego uzasadnienia pozwala na przyjęcie, że skarżący w rzeczywistości kwestionuje sposób argumentacji sądu, co do oceny przesłanek wymiaru kary *in concreto*. Stanowi to więc w rzeczywistości zarzut wymierzenia kary niewspółmiernie surowej, co z uwagi na brzmienie art. 523 § 1 k.p.k. nie może stać się skuteczną podstawą kasacyjną. O naruszeniu art. 53 k.k. można mówić jedynie wtedy, gdy Sąd błędnie zinterpretowałby jedną z przesłanek zawartych w tym przepisie, bądź arbitralnie przesądził, że którejś brać pod uwagę w ogóle nie należy, wbrew jasnej dyspozycji wspomnianego przepisu. W niniejszej sprawie takiego błędu Sądy nie popełniły.

Z uwagi na powyższe należało orzec, jak w sentencji.